

De portretten van Ermine Poort

Frederikstraat 967^d is de galerie annex het atelier van Ermine Poort. Daar kun je haar aan het werk zien, vier dagen in de week. Door het raam kijkend zie je grote portretten aan de witte muur hangen. Eén staat in de etalage. Je mag zo naar binnen lopen als je nieuwsgierig bent en ook met haar praten over het hoe en wat. Misschien wel over een opdracht want dat doet ze heel graag: portretten in opdracht.

Er is niets moeilijker dan portret schilderen. Het portret als spiegel der ziel. Dat is zeker van toepassing bij Ermines werk. Ermine: "Vrouwen zijn boeiend, mooi, altijd verschillend door hun uiterlijk of opmaak, kleding, haardracht en glitter zoals kettingen, oorbellen of anderszins. Dit in tegenstelling tot mannen, die weinig variatie in kleding hebben en nog minder zeggen. Toch lukt het me om ook van hen iets interessants te maken." Als Emine over haar portretten praat, wordt ze lyrisch van enthousiasme. "Kijk eens hoe mooi die mond gevormd is. En die ogen daar ben ik dol op. Trouwens alles is aan een gezicht mooi: de neusvleugels, de wenkbrauwen." Als je het zelf niet ziet, dan maakt Ermine je er wel attent op. Door haar leer je kijken. Onvermoeibaar wijst ze je op kleinigheden zoals een bijna onzichtbaar rimpeltje, een plooiatje ergens of lichtval uit het niets.

Aanvankelijk studeerde ze theaterwetenschappen. Op een dag vertrok ze naar Ibiza waar een vriendin woont die schildert. Ermine begon ook

maar. En bleef langer dan gedacht omdat het schilderen haar boeide. Eenmaal terug ging ze direct naar de Koninklijke Academie in Den Haag.

In het begin van haar carrière schilderde ze behalve zelfportretten als oefenmateriaal, veel donkere interieurs. In het weinige licht dat soms door een klein raampje of open deur valt spelen zich bizarre tafereelen af. Maar Ermine is zeer wel in staat om in dergelijke situaties enige humor te brengen waardoor het geheel aan kracht wint.

Ermine: "De mensen mogen best zien hoe ik werk. Als ik hun portret schilder, hebben ze ook recht op inspraak. Willen ze een blauwe achtergrond dan schilder ik die. Of een haarlok anders, geen punt. Maar het gebeurt wel op mijn manier. Bij kinderen laat ik altijd de ouders erbij komen en wacht hun commentaar af. Het wordt hun schilderij. Zij moeten er naar kijken en er blij mee zijn. Wat er moeilijker dan portretten is? Ik weet het niet. Ze moeten boeien, karakter uitstralen, perfect geschilderd zijn en nog lijken ook. Mijn gezichten

zijn meestal groot, helder van kleur in een lichte lijst en scherp geschilderd. Al hoewel... de zachtheid van de huid is voelbaar. De neus is goed vormgegeven. De monden zijn fel, fraai van kleur en duidelijk."

De manier waarop Ermine de ogen schildert, zul je niet vaak zien. Er zit zoveel diepte in dat je denkt: zo heb ik het nog nooit gezien. Om dan tot de ontdekking te komen dat het juist is. Op haar tentoonstelling zullen ook zwart/wit portretten op papier te zien zijn. Met acryl gemaakt of met krijt getekend. Totaal anders dan de geschilderde portretten maar zeker zo interessant.

Marianne Dommissie (tekst + foto)